

BESTE ABATTOIR-VOORSTELLING SINDS 'TOURNIQUET'

Kijken mag, aanraken niet

Na zijn tv-serie en zijn opera maakt Abattoir Fermé nog eens gewoon theater. Nu ja, gewoon? 'Monkey' viert het onaantastbare lijf.

Abattoir Fermé focust op het 'barokke lichaam'. © Stef Lernous

VAN ONZE MEDEWERKER

WOUTER HILLAERT

BRUSSEL | Het eerste wat aan *Monkey* opvalt is het grootse decor. Groezelig licht piept door hoge planken muren. In het midden staat een aftands veldbed, met witte sporen van geweld, seks of simpelweg pure tristesse. Dit zou een kerker kunnen zijn, maar ook een vroegmodern hoerenkot. In elk geval iets ondergronds.

Regisseur Stef Lernous verdiepte zich in het literaire werk van de 17de-eeuwse hoveling John Wilmot. Onder Charles II deed hij zich naarstig te goed aan drank en andere excessen. Verbanueu om

zijn pikante poëzie, begon hij als Dr. Bendo een illegale kwakzalverpraktijk 'voor onvruchtbare vrouwen'.

Een voor een paraderen die *Monkey* binnen. Hautain, onaantastbaar, schaars gekleed en met de verleidelijkheid die je krijgt als je gratie zo vertraagt dat de spanning maximaal wordt. In die vertraging oefent Abattoir zich al jaren. Hier bereikt ze haar toppunt aan beeldende kracht.

De focus ligt dan ook op het 'barokke lichaam', zoals de expo *Corpus Rochester* in de Beursschouwburg, over de libertijnse tijd dat het lichaam nog te exploreren viel

als wetenschappelijk mysterie en erotische grenservaring.

Niet lustbevrediging staat centraal in *Monkey*, wel de onthouding daarvan. Alles wat je ziet is het loutere fantasma van een man met witgekalkte kop (Chiel van Berkel) die aan het bed gekluisterd is. Je kan er Wilmot in zien, die op zijn drieëndertigste stierf aan syfilis. Hier hangt hij zich op. Zijn stilettoprinsessen takelen hem neer, begraven hem onder stapels aarde en wekken hem weer tot leven.

De gekke filmmaker die Van Berkel in Abattoirs eerdere werk vertolkte, is hier een geparalyseerde sof geworden, gedoemd om de surreële film die aan zijn uitgebluste blik voorbijtrekt passief te aanschouwen. Zoals een modern kijkbuiskind en alle zielen in de barok. Ze konden zich verlustigen aan de grootse presentatie van praal, bloed, verwrongen lichamen, subtiele erotiek. *Monkey* gaat dan ook niet over waar we naar kijken, maar over dat kijken zelf. Op het eind zal Lernous ons met duivels plezier verblinden.

Maar alles wat we daarvoor gezien hebben, neemt niemand ons nog af. *Monkey* is, om zijn hypnotische kracht en zijn soevereine stijloefening, de beste productie van Abattoir Fermé sinds het gevierde *Tourniquet*.

Tot 7-10/12 in Nona, Mechelen.
015-20.37.90, op reis tot 30 maart.
'Corpus Rochester', tot 23/12 in de Beursschouwburg, Brussel.

★★★★☆